

VIVIEN -Victim Violence Educational Network

Образователен проект за подобряване на способността за подпомагане на жени, жертви на насилие

УКАЗАНИЯ ЗА ПЛАНИРАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ НА УСТОЙЧИВО ОБУЧЕНИЕ

Надя Моначели, Ариана Мори
Университет на Парма
30 декември 2020 г.

Съдържание

Настоящо състояние.....	2
Това, което научихме от литературата.....	3
Какво научихме от изследванията.....	4
Какво научихме от продължаващото обучение.....	5
Планиране и изпълнение на обучение.....	8
1. Към кого и с каква цел е насочено обучението?.....	8
1.1 Основното обучение.....	8
1.1.1. ЗНАНИЕ И ДЕЙСТВИЯ.....	9
1.1.2. СЪЗДАВАНЕ НА ГРУПОВА КУЛТУРА И ВРЪЗКИ НА БЛИЗОСТ.....	9
1.1.3. КУРС „ГРАЖДАНСКО ОБРАЗОВАНИЕ“ ЗА ВСИЧКИ.....	10
1.2 РАЗШИРЕНО ОБУЧЕНИЕ: Действа като специална част от цялото.....	11
1.2.1. КАКВО ДА ПРАВИТЕ: ВИСОКО НИВО НА СПЕЦИАЛИЗАЦИЯ.....	12
1.2.2. КАК ДА ГО НАПРАВИМ: ОТ СЪПРИЧАСТНОСТ ДО ОТГОВОРНОСТ.....	13
1.2.3. С КОГО ДА ГО ПРАВИМ: ВИСОКО НИВО НА ИНТЕГРАЦИЯ.....	16
2. Как да се идентифицират и привлекат обучаеми?.....	18

3. Някои предложения за методология на обучението и оценка.....	20
4. Категоричният императив на оценката.....	21
5. Насилието срещу жени с увреждания: голямата невидимост.....	23
6. Упражнение за самообучение като заключение.....	24

ВЪВЕДЕНИЕ

Тези насоки имат за цел да обобщят ключовите моменти, които трябва да бъдат взети предвид при организирането и провеждането на обучение в областта на насилието, основано на пола, с особен акцент върху насилието над жени с увреждания. Представеното съдържание произлиза от множество източници:

- 1) анализ на съществуващата литература по темата, както по отношение на обучението, предлагано на професионалисти, така и добрите практики, които да се следват;
- 2) опит на добри практики в Европа и
- 3) директен опит по време на разработването на обучение от отделните страни партньори по проекта.

От анализа на материалите се очертаха някои критични аспекти, от които започнаха да се очертават някои насоки, които да се вземат предвид при организирането на обучение за оператори по темата за насилието, основано на пола.

НАСТОЯЩО СЪСТОЯНИЕ

През последните две десетилетия националните и международните агенции са положили значителни усилия за изпълнение на програми, насочени както към предотвратяване, така и към подкрепа на жертвите на домашно / интимно насилие. Що се отнася до подкрепата за жертвите, сега е добре известно, че възможността за трансформиране на всяко политическо намерение и предписание в ефективни действия, способни да подобрят качеството на живот на жертвите, зависи главно от възможността да се разчита на подходящо обучени специалисти, способни да идентифицират признаците на насилие и да „ангажират жертвата“, за да я подкрепят по пътя на изобличение и

преди всичко излизане от насилствената връзка. Това предполага, че тези професионалисти трябва преди всичко добре да познават уязвимостите и специфичните нужди на жертвите на насилие. На второ място, професионалистите трябва да знаят как да поддържат необходимото отстояние при изграждане на ефективни професионални отношения и накрая да са наясно с институционалните пътища и мрежи, създадени за тези специфични ситуации. В тази перспектива има много потенциално призовани да реагират на тези ситуации професионални фигури от здравния персонал, общопрактикуващите лекари, медицински сестри, акушер-гинеколози, педиатри, учители, полицаи, адвокати и съдии. Всеки от тях може да представлява първия достъп или поне важна стъпка от молбата за помощ. Резултатът от пътя и качеството на бъдещия живот на жертвата ще зависят от способността на тези специалисти да установят достатъчно безопасни и подкрепящи професионални взаимоотношения. Това е особено вярно, когато такива специалисти се сблъскват с признаци на насилие над жени с всякаква форма на увреждане. Това предполага, че професионалистите трябва да знаят не само уязвимостите и типичните нужди на жертвите на насилие, но и нуждите и нуждите, които зависят от конкретното увреждане, било то физическо или психическо. Освен това, както вече е добре известно, жените с увреждания са обект не само на форми на насилие, характерни за всички други жени, но и на форми на насилие, специфично свързани с тяхното състояние. Някои жени с увреждания например зависят от други, за да задоволят основните здравни или социални нужди; така че действия, които не могат да се считат за насилие за жените с увреждания, могат да бъдат изключително вредни за жените с увреждания.

КАКВО НАУЧИХМЕ ОТ ЛИТЕРАТУРАТА

Както е описано в един предишен доклад (<https://vivien-project.eu/wp-content/uploads/2020/09/Report-training-studies.pdf>), европейските изследвания за резултатите от курсове за обучение на професионалисти, работещи в областта на подкрепата за жени, жертви на насилие, са рядкост. Повечето публикации докладват за курсове за здравни специалисти и по същество описват съдържа-

нието и приетите методологии, докато казват много малко за тяхното въздействие.

Като цяло грижата е насочена да се повиши степента на технически познания, както клинични, така и юридически, докато малко внимание се отделя на разбирането как тези знания могат да бъдат полезни при установяването на ефективна връзка за подкрепа с жертвата.

КАКВО НАУЧИХМЕ ОТ НАУЧНИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ

Този аспект беше потвърден от резултатите от нашето изследване (file:///C:/Users/Pc/AppData/Local/Temp/Report-research_UNIPR-2.pdf) насочена към изследване на психологическите предпоставки, които могат да бъдат основата за изграждане на подкрепящата връзка. В действителност е важно да се знае, че начинът, по който професионалистите имплицитно (чрез емоции, чувства, мотивации) и изрично (с нагласи, убеждения и представи) мислят, представляват и организират значения, свързани с насилието, е важно, като се има предвид, че тази организация на значения оформя начина, по който тези професионалисти влизат в отношения с жертвите.

Всъщност резултатите показаха добра база от знания в четирите изследвани държави (България, Хърватия, Финландия и Италия) както на обучени, така и на необучени специалисти по отношение на насилието, основано на пола, отношенията между половете и насилието.

Трудното обаче е „деянието“ или как да се свържем с жертвата. Изглежда липсват думи, които да определят емоционалното състояние на другите, което предполага липса на осъзнаване на емоциите на другия и липса на знания за ефекта, който това може да има върху жертвата и върху взаимоотношението на помагане. Професионалистите са много по-опитни в изслушването на себе си, отколкото жертвата. Способността да „разбирате“ жертвата и нейните преживявания е много слаба и твърде състрадателна.

Освен това информираността на професионалистите относно рисковете от вторична виктимизация е много ниска. Отговорите, дадени от операторите на въпросниците и на проведените интервюта, всъщност показаха малко разбиране на тези аспекти и

на отрицателните резултати, които това явление може да има при тяхната намеса. Всъщност те изглеждаха много доволни, че са успели да направят нещо, да спазят протокола и да обърнат внимание на техническите аспекти, а не на начина, по който извършват работата си и какъв ефект може да има върху жертвата. Критичните въпроси, посочени по-горе, стават още по-очевидни, ако се окаже, че професионалистът действа в ситуации на маргиналност или с по-малка възможност за достъп до правото, както в случая на имигрантки или жени с някакъв вид увреждане. По отношение на уврежданията, анализът на литературата ясно показва колко малко или нищо не е направено по отношение на обучението на специалисти по въпроса за насилието над жени с увреждания. Друга критична точка, която си струва да се отбележи, е наличието на значителна дихотомия на европейско ниво между институциите и програмите, посветени, от една страна, на насилието между половете и, от друга, на уврежданията. Всъщност беше възможно да се намерят само няколко институции, които се занимават предимно с насилие, основано на пола, които организират или участват в проекти, насочени към жени с увреждания или провеждат обучение за оператори по този въпрос.

КАКВО НАУЧИХМЕ ОТ ТЕКУЩОТО ОБУЧЕНИЕ

Критичен проблем, който се появи във всички страни преди началото на обученията, се отнасяше до набирането на група участници. Беше много трудно да се осигури желаната извадка от професионалисти и да се получи желанието им да участват. Всъщност беше необходимо да се свържете с тях няколко пъти и да уредите много срещи, преди да уговорите тяхното участие. В допълнение към трудностите при намиране на професионалисти, имаше и трудността да се налага да "започвате от нулата" всеки път, ако искате да организирате обучение за предварително обучавани специалисти. В тази връзка би било полезно да се проследяват участниците по време на всяко обучение. Всъщност би било възможно, на доброволни начала, да попитаме дали биха искали в бъдеще да се свържат с тях за нови курсове чрез техните имена и телефонни номера/имейли. Това би осигурило създаване на база данни на обучени специалисти, от която да се избират

участници за допълнително обучение, за да се разграничат например нивата на обучение и / или обучение, разделени по професионални области.

Друг критичен аспект, който трябва да се вземе предвид при разработването на програма за обучение за професионалисти, е изборът на подходящ метод на обучение. Както вече имахме възможността да опишем в един от предишните доклади (<https://vivien-project.eu/wp-content/uploads/2020/09/Report-training-studies.pdf>), въпреки че е от съществено значение да се подобрят знанията и уменията на професионалистите по проблемите на насилието, би било желателно да им се помогне и в изграждането на подходящи поддържащи отношения с жертвата. Всъщност, въпреки че по-голямата част от съществуващото обучение в литературата по темата използва предимно фронтална / информативна методика на обучение, би било препоръчително да се работи не само върху „ноу-хау“, но преди всичко върху „знай как да действаш“. Защото, въпреки че е важно операторите да знаят какво да правят, за да посрещнат жени, жертви на насилие, изглежда още по-важно как да го направят. Това не може да стане без адекватно познаване на психологическите последици от насилието и овладяването на способности за комуникация, озграждане на отношения и съпричастност.

В тази връзка всички партньори, участващи в проекта VIVIEN, избраха да представят на професионалистите, участващи в техните обучения, дидактическа методология, която е не само информативна, въпреки че всяка от тях има своите особености.

По-специално италианските партньори (Джоли и ACAV) са използвали мета-метод, който е метод в процес на изграждане и не е дефиниран, характеризира се с техники на участие и упражнения (упражнения, ролева игра, Форум-театър, въпроси и метафори) спрямо фронтална методология състоящ се от уроци и слайдове. Фокусът е върху уменията повече от информацията, в редуване на когнитивна и емоционална работа.

Друга използвана методология е индуктивният метод, който е метод, който започва от преките преживявания на участниците и стига до по-общи отражения, който обръща внимание на емоционалните преживявания както на индивида, така и на

групата. Така че, като цяло това е метод, който отчита глобалната емоция, ум и тяло.

Особено внимание върху работата върху тялото отделя финландската група, чрез прилагането на техния метод SomeBody®. Този метод се фокусира върху инструментите за психосоциално насочване и психофизична физиотерапия и тяхната комбинация върху: осъзнаване на тялото, образ на себе си, дишане, релаксация и социално взаимодействие. Участниците имат обучение лице в лице, последвано от групови дейности, извършвани по двойки. Според авторите след начални напътствия участниците могат да ръководят сами нещата, които са готови да изпитат, срещу които да се изправят и които да направят сами. Ключовите прозрения и умения, необходими за осигуряване на висококачествени насоки за групите SomeBody®, идват чрез правене, опит и упражнения; което изисква ангажираност и присъствие.

И накрая, хърватските и българските партньори също избраха да възприемат активна методика на преподаване, характеризираща се с: кратки лекции, връзка и открита дискусия, практикуване и взаимно обучение.

По отношение на съдържанието за обучение, друг ключов аспект, който се очертава от проекта, се отнася до необходимостта от разграничаване на транспрофесионалното съдържание от съдържанието, специфично за всяка професионална категория.

Всъщност, освен основните знания за насилието между половете, които могат да бъдат определени като трансверсални за всяка професия, всеки оператор трябва да е наясно какво може и какво не може да направи, да има необходимите умения и са познава конкретните протоколи, които трябва да се следват, които определят тяхното поле на действие. За да бъде създадено взаимоотношението, което помага, е от съществено значение всеки професионалист да е запознат с нормативната база за своята конкретна професия. Тази рамка всъщност определя пространството и границите, в които да се действа, и правилата, които трябва да се спазват. Във връзка с това партньорите по проекта организираха „Мултипрофесионални обучения“ (основни, междинни и напреднали), включващи едновременно различни

професионални категории и „Секторни семинари за сенсibiliзация“, адресирани до конкретна професионална категория.

Във връзка с този последен аспект българските партньори заявяват, че са избрали да използват при обучението си, с изключение на примерните учебни материали, предоставени от партньори от Италия, Хърватия и Финландия, също материали за обучение и насоки за обучение от световни организации като ООН, УНИЦЕФ, СЗО, насочени към конкретни професионални групи като полиция, социални работници, съдебна власт и учители.

ПЛАНИРАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ОБУЧЕНИЕ

1. КЪМ КОЙ И ЗА КАКВА ЦЕЛ СЕ НАСОЧВА ОБУЧЕНИЕТО?

Както при всяко планиране на проект за обучение, целта на обучението трябва първо да бъде много внимателно дефинирана. Следователно е необходимо от самото начало да се посочат изрично уменията и знанията, които трябва да бъдат постигнати, а след това въз основа на тази цел да се идентифицира адекватно целевата група. В областта на насилието, основано на пола, като цяло могат да се разграничат две нива на обучение:

Базово ниво, насочено към разпространение на знания и култура по въпроса за насилието, основано на пола, в рамките на конкретна професионална или институционална работна група и насърчаване на поемането на индивидуална и социална отговорност в това отношение.

Напреднало ниво, предназначено за професионалисти, които в рамките на своите професионални компетенции се намесват в средносрочен и дългосрочен план в процеса на защита и подкрепа на жертвата. За разлика от първите, тези професионалисти трябва да могат, въз основа на целите на конкретната си професия, да изградят ефективна взаимопомощ с жертвата и да са наясно, че тяхната намеса трябва да бъде координирана с тази на всички други професионалисти, участващи в цял процес.

Обучение на базово ниво

То трябва да накара професионалистите, работещи в различни области, да разпознават „признаците на насилие“ и да разполагат с инструменти за управление на тази информация.

1.1.1. ЗНАНИЯ И ДЕЙСТВИЯ

В този случай целта на обучението не е да обучи специалисти, а осъзнати и отговорни граждани, които са в състояние да разпознаят претърпените страдания и вреди и могат да действат като „реле“ между жертвата и специализираните служби, които могат да се намесят в средносрочен до дългосрочен план. Съдържанието трябва да допринесе за деконструиране на доминиращите стереотипи за асиметриите между половете, за произхода на насилието и неговите психологически и социални последици по отношение както на опита на жертвата, така и на агресора. Те също така трябва непременно да накарат всеки човек да знае как най-добре да действа в този специфичен контекст, в случай че той / тя е жертва на насилие, е свидетел на насилие, научи за него чрез доверието на жертвата или познат или колега.

1.1.2. СЪЗДАВАНЕ НА ГРУПОВА КУЛТУРА И ВРЪЗКИ НА БЛИЗОСТ

Поемането на индивидуална отговорност може да бъде постигнато систематично само дотолкова, доколкото „културният климат“ на социалната референтна група го позволява и насърчава. Имайки това предвид, е полезно да предложим обучение в корпоративен и институционален контекст. В този случай се препоръчва да се организират обучителни събития в присъствието на служители от всички степени: портиери, офис служители, ръководители и мениджъри трябва да бъдат включени едновременно. Очевидно резултатът от обучението може да бъде оценен в индивидуални термини, но за да бъде процесът ефективен с течение на времето, трябва да се популяризира нова „корпоративна култура“ и това може да се постигне само до степента, в която „всеки знае, че всеки знае“. Един обучен човек в дадена работна структура, била тя частна или публична, няма да може да внесе съществени промени нито в уменията на колегите, нито в работната

организация, за да улесни появата на докладване на насилие и подкрепа за жертвите.

Както показват литературата и опитът, обучението, насочено към определени професионални групи, които нямат необходимото сътрудничество помежду си (напр. Общопрактикуващи лекари или педиатри), има много ограничена ефективност. В този случай може да е по-полезно да се организират „териториални“ формации, например чрез идентифициране на квартал или градска област. В тази ограничена област всички специалисти, на които може да се наложи да се справят със случаи на насилие, могат да бъдат включени в курса за обучение: лекари, педиатри, полиция, учители в училищата, социални служби, асоциации за напр. Хора с увреждания, мигранти, възрастни хора и т.н. Също така, в този случай методът на обучение би позволил да се изгради „споделена култура“ върху насилието, с предимството да се включат от самото начало най-застрашените категории. Такъв подход позволява също така изграждане на близост и отношения в общността. Като се опознаят, всеки професионалист може да се чувства свободен да се обърне, в случай на съмнение или нужда, към познат професионалист като към близък човек преди да го потърси като представител на социална роля или функция.

1.1.3. Обучителен курс по "ГРАЖДАНСКО ОБРАЗОВАНИЕ" ЗА ВСИЧКИ
Данните, които са излезли от литературата за пътеките за обучение, отчитат частично, единично обучение, без връзка с възможността за прилагане на конкретни промени в способността да се разпознават и управляват случаи. Участието в обучението е оставено на добрата воля на хората и резултатите от такова обучение по отношение на социалното въздействие са трудни за оценка. В идеалния случай основно ниво на обучение трябва да бъде част от учебната програма за всички професии в областта на отговора на насилието. Министерската дефиниция на училищните и университетските учебни програми трябва да включва обучение по въпроса за насилието, основано на пола, което представлява истинско политическо предизвикателство, дори преди културното. Трябва да има курсове за гражданско образование за ученици от средното училище или кредити за обучение.

1.2.3. С кого да се прави: Високо ниво на интеграция

И накрая, третият модул трябва да информира професионалистите за тяхното място и функция във веригата от интервенции за защита и подкрепа на жертвата на насилие: всеки трябва да върши работата си по най-добрия възможен начин, като използва работата и умения на други професионалисти, участващи в случая, и да се увери, че тяхната работа е достъпна за тях. Когато говорим за „мрежа от услуги“, трябва да се помни, че ефективността на мрежата се създава от конкретния ангажимент на всяка връзка заедно с възможността да се свързва с другите: Мрежата не се определя от нейните „възли“, а от качеството на информацията и действията, преминаващи от един възел към друг. Повечето интервенции, насочени към жени жертви на насилие, се състоят от съпоставяне на действия, извършвани от безброй различни професионалисти, понякога дори принадлежащи на отдалечени служби и агенции. В името на зачитането на професионалните компетентности и знания сложността на дадена ситуация много често се нарушава и всяка част се поверява на един професионалист: правоприлагащи органи, магистрати, психолози и преподаватели, всеки се намесва и всеки има искания към жената, като всяка от тях предлага „добър съвет“. Но жената, като жертва, също трябва да разчита на адвоката, да се подчинява на социалния работник, да следва съветите на операторите. А освен това ги има и учителите на децата, има го светът на работата, съществува светът навън, необходимо е да се мисли за утрешния ден. По този начин жената рискува да се превърне в съкрушен получател на частични съвети за множество действия, чийто общ смисъл остава неразгадаем. Този режим на работа може да въведе интервенции, които са индивидуално валидни, но които са координирани, ако изобщо са координирани, според нуждите на организацията на услугите, а не нуждите и възможностите на човека, за когото са предназначени. Съветите, които доминират над действията на жената, поради това от кого са дадени и обстоятелствата, при които са предоставени, оставят малко, много малко място за интервенция:

Това са експертни дискурси: и тъй като са дадени от професионалисти, те са трудни за договаряне.

-Те са дискурси с предписване: тъй като адаптирането към тези дискурси е условие до момента да не се поема отговорност.

-Те са съпоставени дискурси: дискурсите не са интегрирани. Всеки професионалист говори на своя език и рядко разговаря с останалите професионалисти, участващи в същия случай. Жените рискуват да се окажат обект на знанията и думите на другите, лишени от собствените си знания и умения. Невъзможността да останат главен герой на собствения си път на грижа компрометира приемствеността на интервенциите и насърчава социалното изоставяне. Тъй както стоят нещата, важно е да се запитате какви взаимодействия могат да се развият от тези различни фигури, как те могат да се координират, за да отговорят на нуждите на своите бенефициенти и може би, на първо място, как и от кого се определят тези нужди. Като пример: Полицейският служител, който получава жалбата, трябва да знае точно как да се обърне към жертвата, без да рискува допълнително. Въпреки това, като се вземе предвид необходимостта от избягване на всякакъв риск от вторична виктимизация, полицейският служител трябва да може да проведе интервюто, да зададе въпросите и да създаде текста на жалбата, за да създаде ясен, богат на доказателства и лесно достъпен документ за прокурора. Самите прокурори трябва да имат известна специализация, която да им позволи да взаимодействат ефективно не само с полицията, но и със социалните служби, чиято роля е преобладаваща в системата за защита. Възможността да разчитате на прокурор, който е експерт в областта на насилието, позволява по-ефективни и най-вече по-бързи действия. Времето, необходимо за съдебно производство, е особено важен елемент в процеса на подпомагане на жертвата. Могат да минат месеци между момента на подаване на жалбата и първите правни намеси, но какво се случва междувременно с жертвата? И какво се случва с жертвата, ако нейният агресор разбере, че е поведението му е било докладвано? Как може жертвата да бъде защитена в тази ситуация? Кой е отговорен? При какви условия? Следователно взаимодействието на съдебната система със социалните услуги и специализирани сдружения е от основно значение. Писмена жалба нахвърляна набързо, разсеян или претоварен прокурор и забързани социални служби могат да

допринесат например за подценяване на фактите и за объркване между конфликтни и насилствени отношения. Рискът от понижаване на насилствената връзка до такава, която може да бъде също и много конфликтна, представлява автентична вторична виктимизация.

Изложена на „отмъщението“ на своя агресор, което в много случаи води до оттегляне на самата жалба, жената се оказва всъщност сама и изолирана, изпитвайки възприемането, че жалбата ѝ „не е достоверна“, условия, идентични с тези, които вече е изпитвала в насилствена връзка. На кого да вярва? Подобни трудности могат да бъдат открити в начина, по който работят адвокатите, служителите на защитните асоциации и социалните служби. Пътят на правната защита трябва да бъде изграден заедно с професионалисти от сдружения и социални работници. За жертвата да тръгне по такъв път означава да се наруши цялото ѝ съществуване и колкото и да е рационално да се каже, че това е за добро, остава фактът, че човекът, който вече е обезсилен от насилие, може да се страхува да направи истински „скок в празнотата“.

2. КАК ДА СЕ ИДЕНТИФИЦИРАТ И НАБЕРАТ ОБУЧАЕМИ?

Подборът на участниците и осигуряването на постоянната им ангажираност през целия период на обучение е един от решаващите проблеми на обучението като цяло и по-специално на напредналото обучение. В контекста на публично финансираното обучение, времето, отделено на обучението, не може и не трябва да представлява икономически разход или разходи в работно време за участниците, независимо дали са служители или самостоятелно наети.

Също така би било желателно и необходимо да се създаде база данни на хората, които са участвали в обучението. Тези данни ще бъдат полезни за планиране на бъдещи обучения, както и за последваща оценка на ефективността на обучението.

3. НЯКОИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ОБУЧИТЕЛНА МЕТОДОЛОГИЯ И ОЦЕНКА НА ОБУЧЕНИЕТО

Тъй като тези курсове за обучение, независимо от предложеното ниво, основно или напреднало, са насочени към хора, които вече са обучени и работят и тъй като придобитите знания трябва да бъдат преведени възможно най-скоро в ноу-хау, е необходимо да се предпочитат методологичните подходи които благоприятстват процеса на капитализиране на вече наличните знания и умения и които позволяват на учащите да експериментират нови решения на място. Макар и различни, методите за обучение, използвани в проекта на Vivien (Ролева игра, Форум-театър, въпроси и метафори и SomeBody®), имат общо с това, че те предлагат експериментален подход, който поставя индивида в центъра на учебния процес, основан на анализ и решаване на проблеми и за укрепване на неговия или нейния саморефлективен капацитет.

Като цяло, експерименталното обучение намира солидни основи в модела, разработен от американския педагог и психолог Дейвид А. Колб, който дефинира стъпките, за да направи този тип обучение ефективно и ефикасно.

Моделът на Колб се състои от кръгов процес в 4 фази, наричан „цикъл на обучение“ или цикъл на учене чрез опит:

1. Конкретен опит - участниците тестват своите умения и знания чрез симулирана дейност.
2. Рефлексивно наблюдение - през тази фаза те рефлексират върху симулираната дейност и интерпретират произтичащото от опита.
3. Абстрактна концептуализация - получената информация е схематизирана, за да бъде контекстуализирана и приложена в собствената реалност.

4. Активно експериментиране - това е мястото, където новопридобитите знания се тестват и прилагат на практика, генерирайки ново конкретно преживяване.

Обучителният подход, основан на симулация на реално преживяване, генерира емоционално участие, което стимулира разбирането и запечатва придобитата информация в паметта. Техниките и методите, които могат да бъдат приложени, варират в зависимост от нуждата и контекста: от групови дейности в класната стая до дейности на открито. Във всеки случай ученето не е замислено като пасивна асимилация, а като активна дейност, при която обучаемият е главният герой в развитието на собствените си знания. Като се има предвид, че обучението трябва да включва различни нива и различни корпоративни, обслужващи или териториални професии, ползата от такова обучение не засяга само отделния човек, но и цялата социална група, каквато и да е тя. Гаранти за дългосрочните ползи трябва да бъдат точно тези лица, които са преминали напреднало обучение и които, въпреки че могат да бъдат истински обучители, трябва да представят на работното място реални опорни точки за своите колеги, както и организатори на мониторинга на ефективността от приетите нови стратегии. Както многократно подчертавахме, такава роля, такава функция, не може да се изпълнява на доброволни начала, а трябва да съответства на точен мандат, даден от ръководството.

4. КАТЕГОРИЧЕН ИМПЕРАТИВ НА ОЦЕНЯВАНЕ

Тук нямаме намерение да повтаряме това, което вече е известно за необходимостта и процесите за оценка на ефективността и ефикасността на проектите. Бихме искали обаче да подчертаем, че в контекста на проекти, финансирани с публични средства, въпросът е не толкова и не само да се провери финансовата коректност на управлението на проекта, а да се гарантира, че инвестицията е имала реална възвръщаемост с оглед на обществено благо. Например, ако проектът се състои в изграждане на училище, оценката не само, макар и задължително, ще се отнася до целесъобразността на проекта по отношение на разходите, качеството на материалите и качеството на конструкцията. Необходимо е също така да може да се прецени

дали това училище всъщност ще настанява деца, дали ще се провеждат уроци, дали, накратко, съоръжението всъщност ще служи на общото благо. В голямото море на европейско обучение по темата за насилието над жени е много трудно да има данни, въз основа на които да се оцени действителното въздействие на курсовете по отношение на качеството на интервенциите. Ето защо обобщаваме някои ключови точки от процесите на оценка, които трябва да се вземат предвид при планирането на обучение. Един проект може да се разглежда като „поредица от дейности, насочени към постигане на ясно дефинирани цели в рамките на определен период от време спрямо даден бюджет“ или като начин за определяне и управление на финансови ресурси и процеси на промяна. Проектът трябва да съдържа йерархично дефинирани цели (входни данни, дейности, резултати, цели и обща цел), набор от конкретни предположения и система за проверка и оценка на получените резултати, т.е. система за мониторинг. Специално създадена система за мониторинг за оценка на проекта помага да се улесни процесът на управление, легитимира и укрепва доверието в проекта, мотивира участниците и е в състояние да прехвърли и възпроизведе получените ползи. За да може да се направи такава оценка, тя трябва да отговаря на редица условия: обхватът ѝ трябва да бъде очертан в началната фаза на проекта; тя трябва да бъде структурирана около набор от обективно контролируеми показатели; трябва да бъде организирана с оглед на критичните моменти на проекта, така че да се гарантира неговият контрол; тя трябва да осигури участието на всички участващи участници.

Оценяването означава да се изследва всеобхватно, критично и обективно целесъобразността на целите и качеството на извършените действия във връзка с получените резултати, причинените ефекти и нуждите, които те целят да задоволят. Оценяването не означава използване само на техника, а разработване на процес, чиито фази трябва да бъдат планирани през целия живот на самия проект, във връзка с различните области на интерес: -Предварително -логично планиране (проектиране и идентифициране на ресурси, включително анализ на разходите и ползите) -Междувременно / по време -релевантност

и ефективност на действията за изпълнение (управление на проекти, оценка на целите, контрол на външни фактори) -Ex-Post - ефективност и въздействие на резултатите (постигнати цели, добавена стойност) .- Процесът на оценка трябва да отчита както по-строго измерими подходи (финансов аспект, резултати, стойност), така и формиращи (развитие на специфични умения, подобряване на изпълнението).

5. НАСИЛИЕТО НАД ЖЕНИ С УВРЕЖДЕНИЯ: ГОЛЯМАТА НЕВИДИМОСТ:

Факт е, че анализирайки литературата, изследвайки съществуващото по отношение на предлаганото от сдруженията и услугите на национално и европейско ниво, жените с увреждания не се разглеждат веднага като потенциални жертви на насилие. Итерацията прокламира риска от излагане на насилие, но липсват проактивни изследвания по отношение на защитата, разкриването и грижите. Сега основният въпрос е: когато говорим за насилие над жени, говорим ли за всички жени или само за „нормални“ и местни жени?

Но като цяло специалистите, обучени за приемане, защита и подкрепа на жени, жертви на насилие, трябва да могат да работят с всяка жена, независимо от нейната възраст, социална класа, произход и дали тя има увреждане.

Обученията трябва да бъдат приобщаващи и систематично да разглеждат всички ситуации, които представляват допълнителен фактор за уязвимост за жената. Всеки курс за обучение трябва да разглежда в своето съдържание специфичните въпроси, свързани с грижите за жени с увреждания, които са жертви на насилие; всеки професионалист, всеки практикуващ трябва да е наясно с нуждите и особеностите на жените жертви на насилие с различни форми на увреждания.

Освен това услугите трябва да бъдат достъпни от различни гледни точки. Например уебсайтът трябва да осигурява лесно и достъпно и за незрящите четене, да прави аудио съобщенията достъпни и да предлага тази информация, писмена и аудио, на основните езици, на които се говори от местното и имигрантското население. Услугите, посветени на жените жертви на насилие, трябва да

работят в тясно сътрудничество с асоциации, със специалисти, които се справят с тези специфични уязвимости: асоциации на лица с увреждания, жени имигранти и др. Уебсайтът също трябва да бъде достъпен за всички. Всеки град, всяка област трябва да осигурят подслон, достъпен за жени с увреждания, и да може да разчита на оператори, способни да се грижат за тях.

6. УПРАЖНЕНИЕ ЗА САМООБУЧЕНИЕ КАТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

За да си дадат възможност за колективен размисъл по конкретната тема за увреждане, всяка асоциация и всяка служба може да се съберат и да действат по следния начин:

1: Представете последните два случая с жени с увреждания:

Какво работи и кое е трудно?

2: Направете подробно описание на наличните в момента ресурси по отношение на структурата, уменията и връзките с територията за всички жени и за тези с увреждания.

3: Избройте какво може да се направи за подобряване на достъпа, настаняването и подкрепата за жени с увреждания.

4: Подредете елементите, изброени в точка 3, според степента на приоритет.

5: Определете сред предложените решения

а) тези, които биха могли да бъдат приложени незабавно

б) тези, които могат да бъдат планирани през следващите 12 месеца

6: Планирайте прилагането на краткосрочни и дългосрочни решения

7: След една година проверете внедрените промени и тяхната ефективност.

Съдържанието на този доклад представя мненията само на авторите и е тяхна единствена отговорност. Европейската комисия не поема никаква отговорност за използването на информацията, която се съдържа.